

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Հեռո՛ւ, հեռո՛ւ սարալանջէն,
Տոսպայ լաներն զիս կը կանչեն,
«Եկուր-մըտնեմք ծովը վանայ,
Սըրտիդ կըրակն որ հովանայ»:

Ես Այգեստանիդ վարդերն եմ փաղեր,
Անոնց բոյրը դեռ պահեր եմ անջինջ. . .
Կարօտիդ կըրակն երբեք չէ պաղեր,
Երբեք անխըռով չէ բողեր իմ նինջն:

Ընկեր եմք եղեր ես ու քու Մըհեր,
Երկար ծըրագրեր՝ մէջն իր փարայրին,
Փախեր եմ յետոյ. . . քայց զայն հոն պահեր՝
Ու դեռ կը սպասեմ իր հըրաւէրին:

Քու կարօտը վառ՝ պիտ՝ մընայ նորէն,
Որ այսպէս սիրտըս օրրէ քընֆշօրէն. . .
Պիտի մընայ միշտ քու պատկերն ու յուշ,
Զերդ երազ անհաս, գերդ սիրատանջ փուշ:

Որքան անցնի ժամանակը, տասնամեակները դիզուին,
Նոյնիսկ եթէ յաւերժութեան խորութեան ծոցն ալ սուգուիմ. . .
Խոցուած, խաչուած դուն իմ օրրան, դուն իմ երազ առաջին,
Քու կարօտէդ՝ հողին տակն իսկ պիտի իմ սիրտը կիզուի:

Թաղուիմ՝ երանի՝ վարագայ սարին,
Շիրմիս դէմ փրոռի փաղափը վանայ,
Քունըս օրօրեմ հովերն անտառին,
Սիփանը հեռուն հըսկումի կեմայ:

Ու երբ, հողին տակ, սէրըս ծովանայ,
Ելլեմ ու սըփոեմ վրան փաղ՝ քին վանայ՝
Զերդ շողֆն արևուն, մինչև Հայոց Զոր,
Ու մինչև պէլէք սարերն Ոստանայ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ